

PETER MAY

CESTA LIJESOVA

Preveo s engleskoga
Neven Dužanec

Zagreb, 2016.

Naslov izvornika
Peter May
COFFIN ROAD

Copyright © 2014 Peter May, 2016

Copyright © za hrvatski prijevod Neven Dužanec i Znanje d.o.o. 2016.

Sva prava pridržana. Ni jedan dio ovog izdanja ne smije se umnožavati ili javno reproducirati u bilo kojem obliku bez prethodnog dopuštenja nakladnika.

Pčelícama

»Znanstvenici... istražujući neonikotinoide ili dugoročne učinke GMO kultura, potiču korporativne tužbe... i ugrožavaju svoje karijere.«

izvršni direktor PEER-a Jeff Ruch,
(Public Employees for Environmental Responsibility)

1. poglavlje

PRVO ČEGA SAM SVJESTAN OKUS JE SOLI. Ispunjava mi usta. Agresivan i sveprisutan. Dominira mojim bićem, gušeći sve ostale osjete. A onda me obuzima hladnoća. Podiže me i ziba u naručju. Drži me tako čvrsto da se ne mogu pomaknuti. Osim drhtanja. Snažnoga, nekontroliranog drhtanja. Negdje u pozadini svijesti znam da je to dobro. To moje tijelo pokušava stvoriti toplinu. Da ne drhtim, bio bih mrtav.

Čini mi se da prolazi cijela vječnost prije nego što uspijevam otvoriti oči, a onda me zaslijepi svjetlost. Snažna bol u mojoj glavi, dok se zjenice ubrzano sužavaju kako bi neobičan svijet oko mene dovele u fokus. Ležim licem prema dolje, s vlažnim pijeskom na usnama i u nosnicama. Bjesomučno trepćem očima, stvarajući suze da isperu sve iz mojih očiju. I to je sve što vidim. Pijesak koji se pruža do mutnog obzora. Pun sitnih nabora, platinasto blijed, gotovo bijel.

I sada postajem svjestan vjetra. Povlači mi odjeću i nosi tanki film od bezbrojnih zrnaca pijeska preko plaže, u vrtlozima i strujama, poput vode.

Dok se podižem na koljena, čini mi se da uopće ne osjećam tijelo. Mišiće više pokreće navika nego volja. Gotovo istodobno moj želudac izbacuje sav sadržaj na pijesak. Bio je ispunjen morskomoćom koja mi ostavlja gorak okus u ustima i grlu dok izlazi iz mene. Glava mi visi između ramena koja podržavaju drhtave ruke i vidim narančastu boju pojasa za spašavanje koji mi je bez sumnje spasio život.

I tada prvi put začujem more, povrh zvuka vjetra, razaznajući njegov šum od grozne buke u mojoj glavi koja je zaglušivala gotovo sve ostalo.

Samo nebo zna kako, ali ustao sam i stojim na lelujavim nogama. Traperice i tenisice i duga majica ispod prsluka teški su od mora i vuku me prema dolje. Pluća mi podrhtavaju dok pokušavam kontrolirati disanje i vidim udaljena brda koja me okružuju, iza plaže i pješćanih dina, zagasito ljubičasta i smeđa, sa sivim stijenama koja se probijaju kroz tanak sloj tla punog treseti.

Iza mene, more se povlači, zeleno-plavo, preko još mnogo hektara pijeska, prema dalekim tamnim oblicima planina koje se uzdižu u oblačno, mrko nebo. Nebo razlomljeno krhotinama sunčeva svjetla koje stvaraju bljeskove na površini oceana i svijetle pjege po brdima. Djelići tamnoplavog svoda zapanjujuće su nestvarni.

Nemam pojma gdje sam. A onda, prvi put od kad mi se svijest vratila, shvaćam, uz iznenadni, oštar i bolan ubod straha, da ne znam ni tko sam.

Ta me spoznaja ostavlja bez daha i sve ostalo nestaje. Hladnoća, okus soli, ostatci želučane kiseline koji su me još pekli u ždrijelu. Kako ne znam tko sam? To je sigurno samo privremena zbunjenost. Ali što dulje stojim na tome mjestu, dok mi vjetar zviždi oko ušiju, a ja se gotovo nekontrolirano tresem od hladnoće, boli i panike, shvaćam da je svijest o sebi jedino što mi se još nije vratilo. Kao da me ovo nepoznato more izbacilo u tijelo stranca, posve izgubljenog.

A s time dolazi nešto mračno. Ni sjećanje ni slika, nego svijest o nečemu tako groznome da se toga ne želim prisjetiti ni kad bih mogao. Nešto prikriveno... Čime? Strahom? Krivnjom? Prisiljavam se skrenuti pozornost drugamo.

Daleko s lijeve strane vidim kolibu, gotovo na rubu mora. S brežuljaka iza nje spušta se potok smeđ od treseti, zavojito se probijajući kroz glatki pijesak. S jednog obronka, prekrivenog besprijekorno održavanom travom, podižu se nadgrobni kameni, kao nasumce razbacani iza visokoga kamenog zida i namotaja bodljikave žice. Duhovi proteklih stoljeća promatraju me iz tišine vječnosti dok teturam po pijesku, a noge mi gotovo do gležnja upadaju u njegovu mekoću. Daleko s moje desne strane, na drugoj strani zaljeva, vidim automobil

karavan uz rub plaže, a pokraj njega obris osvijetljene straga suncem koje se spušta niz brda. Predaleko je da bih mogao zaključiti kojeg je spola ili građe. Ima ruke podignute do bijelog lica, a laktovi mu strše sa strane. Shvaćam da drži dalekozor i promatra me. Na trenutak sam u iskušenju da počnem vikati upomoć, ali znam da bi, čak i da imam snage, moj glas odnio vjetar.

Umjesto toga, usredotočio sam se na stazu koja je, vijugajući između dina, vodila do asfaltirane, ali uske i gotovo jednako zavojite, priobalne ceste iznad zemljane litice povrh plaže.

Potreban je golem napor volje da počnem hodati preko pijeska i kroz šiljastu travu koja raste između dina, teturajući po uskoj stazi do ceste. Na trenutak zaštićen od stalnih udara vjetra, podižem glavu i vidim neku ženu kako hoda cestom prema meni.

Starija je. Sijeda kosa začesljana unatrag iznad mršavog lica. Koža zategnuta i sjajna na izraženim kostima. Na sebi ima dugu jaknu spuštene kapuljače i crne hlače, naborane iznad ružičastih tenisica. Oko nogu joj trčkara sitni pas, cvileći i bjesomučno radeći kratkim nogama kako bi sustigao njezine mnogo dulje korake.

Ona se zaustavlja čim me ugleda i vidim joj šok na licu. Hvata me panika. Obuzima me strah od onoga što se krije iza crnog vela nezapamćene prošlosti. Dok mi se približava, sada užurbano, zabrinuta, pitam se što bih joj mogao reći kada ne znam tko sam ni gdje sam, ni kako sam dospio ovamo. Ali ona me spašava potrebe traženja riječi.

»Zaboga, gospodine Maclean, što vam se to dogodilo?«

Znači, zna tko sam. Maclean. Poznaje me. Na trenutak se kroz mene širi osjećaj olakšanja, ali ne vraćaju mi se nikakva sjećanja. Prvi put čujem svoj glas. Tanak, promukao i gotovo nečujan. Čak i meni. »Imao sam nezgodu s čamcem.« Čim sam izgovorio te riječi, zapitao sam se imam li uopće čamac. No ona se ne doima iznenađeno.

Hvata me za ruku i vodi me dalje niz cestu. »Zaboga, čovječe, dobit ćete upalu pluća i umrijeti. Otpratit ću vas do kuće.« Spotičem se o njezina psića koji trči između mojih nogu i skače mi na hlače, i dalje lajući. Ona viče na njega, no on uopće ne obraća pozornost. Čujem je kako govori, kako riječi izlaze iz njezinih usta, ali izgubio sam koncentraciju i, koliko je razumijem, mogla bi govoriti i ruski.

Prolazimo pokraj vrata groblja i s tog blago povišenog položaja vidim plažu na koju su me izbacili valovi. Zaista je golema i zavojito se pruža, s tirkiznim plićacima između malih rtova od bijelog pijeska, prema obrisima brda na jugu. Nebo je sada vedrije. Svjetlo je oštro i jasno, a bijelo-sivi oblaci ističu se na plavoj pozadini, krećući se brzo na vjetru i bacajući neuhvatljive sjene na pijesak ispod sebe.

Nakon groblja zaustavljamo se kod asfaltiranog prilaza koji se spušta između neravnih drvenih stupova ograde i preko prepreke za stoku te vodi do prizemne kuće koja stoji ponosno među dinama, gledajući preko pijeska prema moru. Na jednom od stupova nalazi se ulaštena drvena ploča s natpisom *Kuća na dinamama* urezanim u nju užarenim željezom.

»Da uđem s vama?« Čujem je kako pita.

»Ne, dobro sam. Mnogo vam hvala.« Ali znam da sam daleko od dobrog. Hladnoća se zavukla tako duboko u mene da shvaćam kako se ne smijem prestati tresti jer bih mogao zaspati i više se ne probuditi. Teturam niz prilaz, svjestan da me ona promatra dok odlazim. Ne osvrćem se. Iza ulaza u farmu jedna se staza odvaja i vodi do nekakve šupe, a na kraju prilaza, preko puta ulaznih vrata kuće, nalazi se vrtna kućica na betonskim temeljima.

Bijeli *highlandski* poni, koji pase rijetku travu iza ograde, podiže glavu i radoznalno me gleda dok tražim ključeve po džepovima. Ako je to moja kuća, sigurno imam ključeve. No ne mogu ih pronaći, pa hvatam kvaku. Vrata nisu zaključana, a kad se otvore, s nogu me gotovo sruši smeđi labrador, lajući i dahćući uzbuđeno, razrogačenih očiju i širokog osmijeha, sa šapama na mojim prsima i jezikom posvuda po mojem licu.

A onda odjuri dalje, kroz dvorišna vrata i preko dina. Vičem za njim: »Brane! Brane!« Čujem svoj glas kao da je tuđi i shvaćam, s iznenadnom navalom nade, da znam ime svojeg psa. Možda će mi se uskoro, uz neku tako izgovorenu riječ, vratiti i sjećanje na sve ostalo.

Bran ignorira moje dovikivanje i za nekoliko se trenutaka gubi s vidika. Pitam se koliko me dugo nije bilo i otkad je bio zatvoren u kući. Osvrnem se natrag prema prilazu i asfaltiranom kružnom prostoru za okretanje iza kuće, i shvaćam da nema auta, što mi se čini čudnim na ovako zabačenom mjestu.

Preplavljuje me val mučnine i to me podsjeća da si moram brzo podići tjelesnu temperaturu, a za početak što prije skinuti mokru odjeću.

Teturam do nekakve ostave i praonice. Unutra su perilica i sušilica rublja, ispod prozora i radne površine, i bojler centralnoga grijanja koji tiho zuji u svome kućištu. Na zidu s moje lijeve strane visi niz kaputa i jakni, a ispod njih je drvena klupa. Ispod klupe su čizme i kaljače, a na podu ima sasušenog blata. Skidam cipele i strgnem pojas za spašavanje sa sebe, a onda se dovlačim do kuhinje, hvatajući se za dovratak dok prolazim kroz otvorena vrata.

Silno je neobičan osjećaj ući u kuću za koju znaš da je tvoja, no ništa ti u njoj nije poznato. Kuhinjski ormarići i radna površina s lijeve strane. Sudoper i štednjak. Mikrovalna i električna pećnica. Na suprotnoj strani, ispod prozora s kojeg se pruža panoramski pogled na plažu, nalazi se kuhinjski stol. Prepun je novina i stare pošte. Na njemu je i prijenosno računalo, otvoreno, ali u stanju mirovanja. Ondje ću sigurno pronaći tragove o tomu tko sam. Ali ima i važnijih stvari.

Punim lonac za čaj vodom i stavljam ga na štednjak, a zatim odlazim do dnevne sobe kroz otvoreni prolaz nadsvođen lukom. U sobi su francuski prozori koji gledaju na drvenu verandu sa stolom i stolicama. Pogled oduzima dah. Okrugli prozor na bočnom zidu gleda na groblje. U kutu je peć na drva. Pokraj staklenog stolića za kavu nalaze se dva kožna dvosjeda. Vrata vode u hodnik koji se pruža duž kuće, po sredini. Vrata s desne strane vode u veliku spavaću sobu. Krevet nije pospremljen, a kad uteturam u sobu, vidim hrpu odjeće nabacane na stolac. Moje odjeće, pretpostavljam. Druga vrata vode do male kupaonice s tušem i znam što moram učiniti.

Otupjelim prstima uspijevam skinuti mokru odjeću sa sebe i ostavljam je na podu gdje je pala. Dok mi noge popuštaju, uvlačim se pod tuš.

Topla voda kreće gotovo odmah i dok stajem pod nju gotovo se srušim od vala topline koju šalje kroz moje tijelo. Pridržavam se za zid, raširenih ruku i dlanova naslonjenih na pločice. Sklapam oči i samo stojim tako dok mi se voda slijeva na glavu sve dok mi se njezina toplina ne počne uvlačiti u samu dušu.

Nemam pojma koliko dugo ostajem tako, ali s toplinom i krajem drhtanja vraća se crni oblak straha koji me gotovo svladao na

plaži. Osjećaj nečega neizrecivo strašnog s onu stranu sjećanja. A s njime i depresivno shvaćanje da još nemam pojma tko sam. Pa čak ni kako izgledam, što je doista uznemirujuće.

Izlazim ispod tuša i brišem se velikim, mekanim ručnikom. Ogledalo iznad umivaonika mutno je i kad pogledam u njega vidim samo ružičastu mrlju. Stavljam na sebe kućni ogrtač koji visi na vratima i bos odlazim natrag u spavaću sobu. U kući je vruće i zagušljivo. Pod je topao ispod mojih nogu. Dok toplina ulazi u moje tijelo, osjećam sve njegove bolove. Mišići ruku, nogu i trupa ukočeni su mi i bolni. U kuhinji tražim kavu i odmah pronalazim staklenku. Žlicom ubacim kavu u staklenku i nalijem vrelu vodu iz lončića. Vidim staklenku šećera, ali nemam pojma stavljam li ga u kavu. Pijem vrelu crnu tekućinu i gotovo si opečem usta i shvaćam da ne stavljam. Ima mi dobar okus i tako.

Gotovo u strahu odnosim šalicu u spavaću sobu i spuštam je na noćni ormarić. Skidam sa sebe kućni ogrtač, stajem pred veliko ogledalo na vratima ormara i u njemu vidim stranca kako me gleda.

Ne mogu ni početi opisivati koliko je otuđujuće pogledati sebe, a ne prepoznati se. Kao da pripadate nekamo izvan toga stranog tijela u kojem se nalazite. Kao da ste ga samo posudili ili je ono posudilo vas, pa niti vi pripadate njemu niti ono vama.

Ništa na mojem tijelu nije mi poznato. Kosa mi je tamna. Iako nije duga, prilično je kovčava i pada u mokrim pramenovima na moje čelo. Taj čovjek koji me promatra iz ogledala ledeno plavim očima prilično je zgodan, ako mi je uopće moguće biti objektivan. Ima visoke jagodice i udubljenje na bradi. Usne su mu blijede, ali pune. Pokušavam se nasmiješiti, ali grimasi koja iz toga ispadne nedostaje bilo kakvog dobrog raspoloženja. No razotkriva zdrave, snažne i bijele zube te se pitam jesam li ih dao izbijeliti. Ne bi li me to učinilo taštim? Od nekuda, posve neočekivano, dolazi mi sjećanje na osobu koju poznajem kako pije kavu na slamčicu kako ne bi zamrljala svoje blještavo bijele zube koje je izbjeljivanje učinilo poroznim. Ili to nije netko koga poznajem. Možda sam to pročitao negdje ili vidio u nekom filmu.

Izgledam vitko i u formi. Tek sam oko struka malo puniji. Penis mi je spušten i vrlo malen. Nadam se da je to samo zbog hladnoće. Shvaćam da se smiješim, ovaj put zaista. Znači, ipak jesam tašt. Ili sam

samo nesiguran u svoju muškost. Kako je samo bizarno ne poznavati se i neprestano nagađati tko si. Ne o svom imenu ili izgledu, nego o onom što zaista jeste. Jesam li pametan ili glup? Imam li naglu ćud? Jesam li ljubomoran? Jesam li sebičan ili altruističan? Kako je moguće ne znati ništa od toga?

Što se tiče godina... Zaboga, koliko mi je godina? Vrlo je teško reći. Vidim prve sijede na zaliscima, sitne bore oko mojih očiju. Sredina tridesetih? Četrdeset?

Primjećujem ožiljak na lijevoj podlaktici. Nije svjež, ali je prilično izražen. Neka stara ozljeda. Možda nesreća. Vidim ogrebotinu ispod kose i krv kako sporo curi ispod crnih vlasi. Također vidim, na šakama i podlakticama, nekoliko malih, crvenih izbočenja sa sitnim krastama u sredini. Nekakvi ugrizi? No ne bole me niti svrbe.

Iz samoprocjenjivanja me trgnuo zvuk lajanja na vratima. Bran se vratio s trčanja među dinama. Odjenem kućni ogrtač i odlazim mu otvoriti vrata. Uzbuđeno skače oko mene, naslonivši se prednjim nogama na moje i gurajući njušku među moje dlanove, tražeći ondje utjehu i smirenje. Shvaćam da je vjerojatno gladan. U ostavi pronalazim metalnu posudu koju punim vodom, a dok on žedno pije, ja tražim hranu za pse i napokon je pronalazim u ormariću ispod sudopera. Vrećica malih smeđih komadića i još jedna posuda. Poznat zvuk kotrljanja hrane u posudi doziva Brana u kuhinju uz gladno njuškavanje. Stojim i promatram ga kako jede.

Barem je pas moj. Poznaje me. Zna moj miris, zvuk mojega glasa, izraze mojeg lica. Ali koliko ga dugo imam? Doima se mlado. Najviše dvije godine. Znači, nije dugo sa mnom. Čak i da može govoriti, koliko bi mi mogao reći o meni, mojoj prošlosti, mojem životu prije nego što je ušao u njega?

Opet se osvrćem. Ovdje živim. Na kuhinjskom zidu nalazi se karta Vanjskih Hebrida u Škotskoj. Nemam pojma otkud to znam. Nalazim li se ondje? Na vjetrom udaranom arhipelagu na krajnjem sjeverozapadu Europe?

Iz neuredne hrpe papira na stolu izvlačim već otvorenu omotnicu i u njoj pronalazim presavijeni papir. Račun za struju. Raširim ga i čitam adresu. Neal Maclean, Kuća na dinamama, Luskentyre, otok Harris. U samo jednom trenutku saznao sam svoje ime i gdje živim.

Sjedam za računalo i prelazim prstom preko dodirne površine kako bih ga trgnuo iz njegova sna. Na početnom zaslonu nema ničega osim ikone tvrdog diska. Otvaram e-poštu. Prazna je. Nema ničega čak ni u smeću. I mapa s dokumentima prazna je, kao i mapa smeća na početnom zaslonu. Ako je to zaista moje računalo, čini se da na njemu nije ostalo ni traga mene. Jarko bijelo svjetlo zaslona smeta mi očima. Gotovo je bolno, pa spuštam zaslon i odlučujem da ću pogledati opet poslije.

Pozornost mi privlače knjige na policama ispod zemljopisne karte. Ukočeno ustajem i odlazim ih pogledati. Vidim nekoliko rječnika i veliku enciklopediju. Zatim niz jeftinih knjiga mekog uveza. Krimići i ljubavni romani, vegetarijanska kuharica, recepti iz sjeverne Kine. Sve imaju žute i često listane stranice, ali nešto mi govori da to nisu moje knjige. Na najvišoj polici nalazi se niz novijih knjiga tvrdog uveza. Povijest Hebrida i knjiga fotografija jednostavnog naslova *Hebridi*. Turističke karte i leci, knjižica istrošenih stranica i intrigujućeg naslova, *Tajna otočja Flannan*. Podižem pogled do karte na zidu i pogledom slijedim razvedene obale Vanjskih Hebrida. Treba mi nekoliko trenutaka, ali pronalazim ih. Otočje Flannan. Dvadesetak nautičkih milja zapadno od Lewisa i Harrisa, dosta sjeverno od St. Kilde. Sitna skupina otoka u golemom oceanu.

Opet spuštam pogled prema knjižici u rukama, otvaram je i pronalazim uvod.

Otočje Flannan, poznato i kao Sedam lovaca, mala je skupina otoka koja se nalazi 32 kilometra zapadno od otoka Lewis. Ime su dobili po irskom propovjedniku iz 7. stoljeća, Sv. Flannanu. Nenastanjeni su otkad je 1971. automatiziran svjetionik na Eilean Mòru, najvećem od tamošnjih otoka. Mjesto su zbivanja još nerasvijetljenog misterija iz prosinca 1900. kada su tri svjetioničara nestala bez traga.

Još jednom pogledam kartu. Otoci izgledaju sićušni. Izgubljeni i sami u golemom oceanu. Ne mogu ni zamisliti kako je bilo živjeti ondje, provoditi tjedne ili čak mjesec samo u društvu kolega svjetioničara. Pružam drhtave prste da ih opipam na karti, kao da bi papir mogao komunicirati s kožom. Ali ne razotkriva mi ništa. Puštam da

mi ruka padne, a oči da se spuste po jugozapadnoj obali otoka Harris i pronadu Luskentyre i žutu plažu koju nazivaju Traigh Losgaintir. Iza nje su zaljev i otok Taransay, čija sam brda vidio kako se uzdižu iz oceana iza mene kada sam istetirao na plažu.

Kako me more donijelo onamo? Pojas za spašavanje koji sam nosio sugerira da sam bio na čamcu ili brodu. Ali gdje? Što se dogodilo s čamcem? Jesam li bio sam? Toliko pitanja izaziva zbrku u meni pa se okrećem, osjećajući bol u glavi.

Bran sjedi pod prozorom i promatra me. Kada uhvati moj pogled, nadobudno podigne glavu. No moju pozornost odvlači boca viskija na radnoj površini. Sunčevo svjetlo koje se probija kroz prozor pada na bocu i tekućini daje unutarnji sjaj. U gornjem kuhinjskom ormariću pronadem čašu i natočim si dobra tri prsta viskija. Bez razmišljanja ili oklijevanja dolijem i malo vode iz slavine. Znači, tako pijem *uisge beatha*. Gotovo nesvjesno otkrivam pojedinosti o sebi. Čak i to da znam gaelski izraz za viski.

Okus je fantastičan. Topao, s aromom dima i slatkoćom ispod svega toga. Pogledam etiketu. *Caol Ila*. Otočki viski. Blijed i pomalo zemljanog okusa. Uzimam čašu i bocu te ih nosim do dnevne sofe, ostavljam ih na stolicu za kavu i stajem kod francuskog prozora, zureći van u pijesak i zrake svjetla koje šaraju po njemu probijajući se između brzih oblaka. U oko mi upada bljesak na suprotnoj obali zaljeva. Kratkotrajan odraz svjetla na staklu. Prije sam, nekako, registrirao da se iznad kamina nalazi dvogled. Uzimam ga, ostavljam čašu pokraj boce i podižem dvije leće k očima. Treba mi nekoliko trenutaka, ali onda ga ugledam. Promatrač na suprotnoj obali kojeg sam vidio s plaže. Riječ je o muškarcu, moj mi dvogled to razotkriva. Vidim ga posve jasno. Ima dugu kosu koju nosi vjetar i rijetku bradu na mršavom, zlobnom licu. I gleda me kako ja gledam njega.

Još se pomalo tresem i nije mi lako držati dalekozor mirnim, a muškarca u fokusu. Ali vidim kako on spušta svoj dalekozor, okreće se i ulazi u kamp-kućicu iza sebe. Na kraju vozila vidim tanjur satelitske antene i nešto nalik radioanteni. Pomičem dalekozor ulijevo i pronalazim istrošeni Land Rover s platnenim krovom. Oba su vozila izložena na uzvisini, prekrivenoj onime za što znam da se naziva *machair*, plodno travnato područje uz priobalne dijelove otoka gdje

u proljeće cvate obilje divljeg cvijeća, a janjad pase kako bi na tanjur donijela već zasoljeno i gotovo slatko meso.

Vraćam dalekozor na mjesto iznad kamina, uzimam čašu i spuštam se u dvosjed okrenut prema plaži. Pitam se koliko je sati. Teško je reći je li jutro ili poslijepodne. Shvaćam da nemam ručni sat, ali po svijetloj pruzi iznad zglavka lijeve ruke koja je potamnijela od sunca i vjetra, jasno je da ga inače nosim.

Sunce udara kroz prozor i osjećam njegovu toplinu na svojim nogama. Polako pijuckam iz čaše, a Bran se penje na dvosjed pokraj mene i spušta glavu u moje krilo. Odsutno ga milujem po glavi i vratu, donoseći utjehu i meni i njemu. Ni ne sjećam se kada sam ispio čašu viskija do kraja.